

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-1 У. 17233/15
Дана 03.03.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, Станислав Лаловић и Нада Балешевећ, чланови већа, уз учешће судијског саветника мр Весне Билбија, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... број ..., кога заступа Живко Караманић, адвокат из Зрењанина, Краља Петра I број 3, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско правне послове, ради поништаја решења број: 46-00-00489/2015-13 од 26.11.2015. године, уз учешће заинтересованих лица: Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво Републике Србије – Одељење у Зрењанину и а.д. Фабрике чарапа “Б.Б.” у стечају ..., ... број ..., коју заступа стечајни управник Агенција за лиценцирање стечајних управника, повереник Рудолф Шарњаи, у предмету враћање имовине, након одржане усмене јавне расправе дана 01.03.2017. године у нејавној седници већа, одржаној дана 03.03.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

ОДБИЈА СЕ захтев заинтересованог лица а.д. Фабрике чарапа “Б.Б.” у стечају Зрењанин за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против делимичног решења Агенције за реституцију, Подручне јединице Нови Сад број: 46-008487/2012 од 23.03.2015. године, којим је у ставу 1. диспозитива одбијен захтев тужиоца у делу који се односи на национализоване посебне делове зграде, која је била уписана у ЗКУЛ ... КО ..., на парцели топ. бр. ... КО ..., старог премера, и то пословне просторије од пет одељења и магацин, као и припадајуће

градско грађевинско земљиште на парцели топ. бр. ... КО ..., старог премера, за враћање у природном облику. Ставом 2. диспозитива првостепеног делимичног решења одбијен је захтев тужиоца за враћање одузете имовине, односно обештећење у делу који се односи на посебне делове зграде, који су изузети из национализације, а која зграда је била уписана у ЗКУЛ ... КО ..., на парцели топ. бр. ... КО ..., старог премера и то, петособни, двособни и једноособни стан, као и припадајуће градско грађевинско земљиште на парцели топ. бр. ... КО ..., старог премера као неоснован. Ставом 3. диспозитива првостепеног делимичног решења одлучено је да ће се о праву на новчано обештећење за одузете непокретности, ближе описане у ставу I диспозитива, одлучити посебним решењем, када се за то стекну законом предвиђени услови.

Тужбом поднетом Управном суду дана 15.12.2015. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа због битних повреда поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је диспозитив делимичног решења првостепеног органа контрадикторан будући да је првим и другим ставом диспозитива одбијен његов захтев, а ставом трећим је одлучено да ће се о праву на новчано обештећење одлучивати посебним решењем када се за то стекну законом прописани услови. Како је првим и другим ставом диспозитива првостепеног делимичног решења одлучено о његовом захтеву сматра да постоји могућност да се у другом поступку истакне приговор пресуђене ствари из ког разлога оспорено и делимично решење првостепеног органа нису донета у складу са чланом 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Указује да је у поступку пред првостепеним органом предложио извођење доказа вештачењем од стране др инг. В.В. из ..., о ком предлогу није одлучено нити је образложено зашто тај доказ није изведен, а наведени доказ било је потребно извести, као и доказ вештачења од стране вештака геометра, ради реконструисања стања на терену у време национализације и у време експропријације. Како то није учињено, сматра да чињенично стање није правилно и потпуно утврђено, због чега је предложио да се изведе доказ увиђајем на лицу места у присуству поменутог вештака др инг. В.В. и вештака геометра. Са изнетих разлога предложио је да се тужба уважи, оспорено решење поништи и обавезе тужени на накнаду трошкова управног спора. На усменој јавној расправи тужилац је остао у свему код поднете тужбе и навода из исте с тим што је посебно истакао да није јасно зашто је првостепени орган донео делимично решење јер ако је одбијен захтев за враћање у природном облику због чега је остављено да се накнадно одлучује о праву на новчано обештећење.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспорног решења, са предлогом да се тужба одбије као неоснована.

Законски заступник заинтересованог лица Републике Србије, Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину је путем email-а известио суд да неће присутити на усмену јавну расправу заказано за дан 01.03.2017. године, као и да се неће изјашњавати на тужбу тужиоца.

Заинтересовано лице, а.д. Фабрика чарапа "Б.Б." у стечају ..., је у одговору на тужбу навело да је првостепени орган у ставу 1. диспозитива ожалбеног

решења одлучио у свему у складу са законом, јер у моменту подношења захтева нису постојале предметне непокретности, које су раније порушене, на чијем месту су изграђени објекти у складу са законом а све у смислу одредаба члана 15. став 2. и 22. став 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Са изнетог сматра да је правилно одлучено у ставу 2. диспозитива ожалбеног решења којим је утврђено да бивши власник нема право на враћање имовине односно обештећење применом одредбе члана 6. став 3. наведеног закона, јер је та имовина одузета по основу прописа о експропријацији који су се примењивали након 15.02.1968. године, за коју је одређена накнада у новцу или другим стварима или правима. Истакло је да је тужилац у предметном захтеву за враћање имовине и у поднетој тужби тврдило да је стамбено-пословна зграда, која је одузета по основу решења о национализацији број .../59 од 12.10.1959. године порушена, а катастарска парцела број ... КО ..., на којој је зграда била изграђена, не може бити предмет натуралне реституције у смислу одредбе члана 22. став 5. поменутог закона. Указало је да је првостепено делимично решење правилно донето применом одредаба члана 205. Закона о општем управном поступку у вези са чланом 11. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, будући да ће одређивање права на обештећење тужиоца по решењу број .../59 од 12.10.1959. године захтевати извођење другачијих доказа ради утврђења вредности одузетих непокретности. Са изнетих разлога предложило је да се тужба одбије као неоснована и обавезе тужилац на плаћање трошкова управног спора са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате.

Усмена јавна расправа одржана је дана 01.03.2017. године, у присуству тужиоца лично, и у одсуствости уредно позваних пуномоћника тужиоца, законског заступника заинтересованог лица Републике Србије, Државног правобранилаштва, Одељења у Зрењанину и заступника заинтересованог лица а.д. Фабрике чарапа "Б.Б." у стечају ..., применом одредбе члана 38. Закона о управним споровима.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), ценећи наводе тужбе, и одговора на тужбу, наводе тужиоца на одржаној усменој јавној расправи и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је тужбу одбио као неосновану.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилац поднео захтев за враћање одузете имовине, односно обештећење иза бившег власника пок. Г.Г., уз који је доставио доказе наведене у потврди о пријему захтева за враћање имовине, односно обештећење. На основу достављених доказа, документације која је преузета из списка број 46-001726/2014, доказа прибављених службеним путем преко Градске управе града Зрењанина – Одељења за урбанизам број: .../14 од 04.08.2014. године и то ортофото скице за катастарску парцелу ... КО ..., копије плана за катастарску парцелу ... и ... зкул ... КО ..., записника Секретаријата за финансије општине Зрењанин од 13.06.1985. године, решења Секретаријата за финансије општине Зрењанин од 13.06.1985. године, обавештења Републичког геодетског завода, Службе за катастар непокретности Зрењанин број: 952-2-1319/2014 од 26.12.2014. године, резултата усмене расправе одржане дана 01.07.2013. године, поднеска тужиоца од 13.01.2013. године, као и увидом у решење

Друге Комисије за национализацију НОО Зрењанин II број .../59 од 12.10.1959. године, зкул ... КО ..., уверење Републичког геодетског завода, Службе за катастар непокретности Зрењанин број: 952-2-143/2012 од 03.09.2012. године, препис листа непокретности број ... КО ..., решења Секретаријата за финансије општине Зрењанин број: 465-26/85-04 од 13.06.1985. године, Споразум о накнади сачињен дана 13.06.1985. године, извод из матичне књиге рођених која се води за матично подручје ... под текућим бројем ... за 1941. годину и решење Основног суда у Зрењанину 11 О. .../12 од 13.07.2012. године, утврђено је следеће чињенично стање: предметна зграда, која је била уписана у ЗКУЛ ... КО ... је национализована бившим власницима Г.Г. и Д.Д. и то пословни део предметне зграде по основу решења Друге Комисије за национализацију НОО Зрењанин II број .../59 од 12.10.1959. године, и да су из национализације изузети петособни, двособни и једноособни стан, и остављени у својину бившим сувласницима Г.Г. и Д.Д. са уделом од по 1/2, да је тужилац од бивших власника наследио петособни и двособни стан, док су они уговором од 15.10.1964. године располагали једноособним станом на тај начин што су га продали Ђ.Ђ. и Е.Е.; наведени петособни и двособни стан су експроприсани по основу решења Секретаријата финансија општине Зрењанин број 465-26/85-04 од 13.06.1985. године, а право коришћења на парцели топ. бр. ... површине 13а 53м² административно је пренето у корист Општине Зрењанин, јер је та парцела постала друштвена својина у складу са одредбом члана 1. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта.

У погледу дела захтева који се односи на национализоване посебне делове зграде и то пословне просторије од пет одељења и магацин са припадајућим градским грађевинским земљиштем која је била уписана у зкул ... КО ... на парцели топ.бр. ... КО ..., првостепени орган је утврдио да је на тим непокретностима као носилац права коришћења у зкул ... КО ... уписана Фабрика чарапа "Б.Б." ..., овде заинтересовано лице, која је и даље уписана у ЛН ... као титулар друштвене својине на објектима који чине производни комплекс фабрике изграђене на кат. парцели ... КО ... по новом премеру. Како је у току поступка на основу изјаве тужиоца, као подносиоца захтева, и документације коју је доставило заинтересовано лице утврђено да су наведене пословне просторије порушене и да више не постоје на парцели ... КО ... јер је порушена, и да сада на тој парцели постоји 10 објеката у друштвеној својини заинтересованог лица уписаних у зкул, првостепени орган је нашао да ти објекти са припадајућим градским грађевинским земљиштем не могу бити предмет натуралне реституције у смислу одредаба чл. 15. ст. 2. и 22. ст. 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, са којих разлога је одлучио као у ставу 1. диспозитива ожалбеног решења.

У погледу дела захтева који се односи на стамбени део зграде односно петособни, двособни и једноособни стан првостепени орган је нашао да су те непокретности експроприсане решењем Секретаријата за финансије општине Зрењанин број 465-26/85-04 од 13.06.1985. године, применом одредаба Закона о експропријацији ("Службени лист САПВ", бр.16/78), који пропис није предвиђен као основ одузимања по коме се може остварити право на реституцију имовине у складу са одредбом чл. 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, да су за експроприсани петособни и двособни стан и административно пренето право

коришћења на градском грађевинском земљишту на парцели топ.бр. ... КО ... одређене накнаде споразумом о накнади од 13.06.1985. године. Са изнетог, применом одредаба чл. 2. и 6. ст. 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу одлучио је као у ставу II диспозитива ожалбеног решења.

Првостепени орган је одлучио као у ставу 3. диспозитива решења применом одредбе чл. 205. ст. 1. Закона о општем управном поступку, којом је прописано да када се у управној ствари решава о више питања, а само су нека од њих сазрела за решавање, и кад се покаже целисходним да се о тим питањима одлучи посебним решењем, орган може донети решења само о тим питањима (делимично решење), с тим да ће се о праву на обештећење за непокретности ближе описане у ставу I диспозитива решења одлучити посебним решењем, када се за то стекну услови у складу са одредбом чл. 8. ст. 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против наведеног делимичног решења првостепеног органа, уз образложење да је оно донето у свему у складу са законом, будући да је засновано на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању, јер је несумњиво утврђено да су пословне просторије од пет одељења и магацин, описани у ставу I диспозитива решења, срушени пре ступања на снагу Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, и да су непокретности описане у ставу 2. диспозитива решења експроприсане на основу Закона о експропријацији, који није наведен као основ за враћање одузете имовине у одредби чл. 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Ценећи наводе жалбе да нема основа за доношење делимичног решења и да је погрешно протумачена одредба чл. 8. ст. 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, тужени орган је нашао да је правилно првостепени орган применом одредбе чл. 205. тач. 1. Закона о општем управном поступку одлучио као у ставу III диспозитива решења, уз образложење да је, у складу са одредбом чл. 8. ст. 1. Закон о враћању одузете имовине и обештећењу, враћање имовине у натуралном облику приоритет, и да бивши власник има право на обештећење уколико није могуће враћање имовине у натуралном облику. Такође је указао да је одредбом чл. 4. наведеног Закона прописано да се имовина враћа у натуралном облику или се даје обештећење у виду државних обвезница Републике Србије и у новцу у складу са тим законом, с тим да у смислу одредбе чл. 30. ст. 2. истог закона обештећење не сме да угрози макроекономску стабилност и привредни раст Републике Србије, и да се за те намене опредељује износ од 2.000.000 еура увећан за збир припадајућих камата за све кориснике обештећења обрачунатих по каматној стопи од 2% годишње за период од 15.12.2017. године до рокова доспећа утврђеним тим законом, док је одредбом чл. 31. ст. 1. закона прописано да се износ обештећења утврђује у еврима, тако што се основица обештећења помножи коефицијентом који се добије када се стави у однос 2.000.000 еура и износ укупног збира основица обештећења утврђених решењима о праву на обештећење увећаног за процену неутврђених основица из става 5. тог члана, који коефицијент ће утврдити Влада на предлог Министарства надлежног за послове финансија у року од 5 година од дана објављивања јавног позива из члана 42. ст. 1. наведеног Закона. Код оваквог стања ствари, тужени орган је нашао да је правилно првостепени орган одлучио да ће се о праву на обештећење одлучити посебним решењем када се за то стекну наведени законски услови.

Наиме, одредбом чл. 15. ст. 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...142/14) прописано је да су предмет враћања подржављене непокретности: грађевинско земљиште, пољопривредно земљиште, шуме и шумско земљиште, стамбене и пословне зграде, станови и пословне просторије и други објекти који постоје на дан ступања на снагу овог закона, док је одредбом чл. 22. ст. 2. истог Закона прописано да се не враћа изграђено грађевинско земљиште, ако овим законом за поједине случајеве није друкчије одређено.

Одредбом чл. 6. ст. 3. наведеног Закона прописано је да бивши власник нема право на враћање имовине, односно обештећење, у складу са овим законом за имовину одузету на основу прописа о експропријацији који су се примењивали после 15. фебруара 1968. године, за коју је одређена накнада у новцу или другим стварима или правима.

Одредбом чл. 8. ст. 1. истог Закона прописано је да се одузета имовина враћа бившем власнику у својину и државину, а ако то према овом закону није могуће, бивши власник има право на обештећење.

Одредбом чл. 9. поменутог Закона прописано је да је обвезник враћања подржављене имовине у натуралном облику (у даљем тексту: обвезник) Република Србија, аутономна покрајина, јединица локалне самоуправе, јавно предузеће, привредно друштво или друго правно лице чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе, привредно друштво са већинским друштвеним капиталом и задруга, укључујући и привредна друштва и задруге у поступку стечаја и ликвидације, а који је, на дан ступања на снагу овог закона, власник, држалац или носилац права коришћења, односно располагања на подржављеној имовини - у односу на право које му припада (став 1.); у случају из члана 23. став 4. овог закона обвезник је носилац права коришћења на грађевинском земљишту из тог става (став 2.); обвезник обештећења у виду државних обвезница и у новцу је Република Србија (став 3.).

Одредбом чл. 11. ст. 1. истог Закона прописано је да се поступак по захтеву спроводи се по одредбама овог закона. На питања која нису уређена овим законом примењиваће се одредбе закона којим се уређује општи управни поступак.

Одредбом чл. 205. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01, “Службени гласник РС”, бр. 30/10) прописано је да када се у једној управној ствари решава о више питања, а само су нека од њих сазрела за решавање, и кад се покаже као целисходно да се о тим питањима одлучи посебним решењем, орган може донети решења само о тим питањима (делимично решење), (став 1.); делимично решење сматра се у погледу правних средстава и извршења као самостално решење (став 2.).

Имајући у виду све наведено и цизирани законске одредбе, правилно је, по оцени суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против става 1. делимичног решења првостепеног органа, без повреде правила поступка од утицаја

на решење ове управне ствари, исправно налазећи да је првостепени орган након правилно спроведеног поступка, уз учешће тужиоца као странке чињенично стање одлучно за решавање ове управне ствари утврдио у потпуности и несумњиво, на које је правилно применио одредбе правних прописа на које се позвао. Ово стога што је у проведеном поступку на основу документације која се налази у списима предмета и изјаве тужиоца, као подносиоца захтева, утврђено да национализовани посебни делови зграде и то пословна просторија од пет одељења и магацин са припадајућим градским грађевинским земљиштем који су били уписани у зкул ... КО ..., на парцели топ.бр.... КО ... више не постоје на кат.парц.бр. ... КО ..., која парцела одговара напред наведеној парцели старог премера, јер су порушене и да се сада на тој парцели налази десет објеката уписаних у зкул у друштвеној својини заинтересованог лица, због чега је правилно закључено нема услова за натуралну реституцију у смислу одредаба чл. 15. ст. 2. и 22. ст. 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Правилно је, по оцени суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против става 2. диспозитива првостепеног органа, без повреде правила поступка од утицаја на решење ове управне ствари, исправно налазећи да је првостепени орган након правилно спроведеног поступка, уз учешће тужиоца као странке, чињенично стање одлучно за решавање ове управне ствари утврдио у потпуности и несумњиво на које је правилно применио одредбу правних прописа на које се позвао. Ово стога што је у току проведеног поступка, на основу документације која се налази у списима предмета, правилно утврђено да је стамбени део исте зграде одузет на основу прописа о експропријацији након 15.02.1968. године, односно на основу Закона о експропријацији ("Службени лист САПВ", бр. 16/78) и да је Споразумом о накнади од 13.06.1985. године, одређена накнада за то земљиште. Са изнетог нису били испуњени услови прописани одредбом чл. 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу за враћање те имовине, будући да поменути закон није наведен у тач 1.-41. тог члана закона као основ за враћање имовине, нити су испуњени услови прописани одредбом чл. 6. ст. 3. наведеног закона у смислу које бивши власник нема право на враћање имовине, односно обештећење, у складу са овим законом за имовину одузету на основу прописа о експропријацији који су се примењивали после 15. фебруара 1968. године, за коју је одређена накнада у новцу или другим стварима или правима.

Са наведених разлога правилно тужени орган нашао да је основано првостепени орган одлучио као у ставу 3. диспозитива делимичног решења применом одредбе чл. 205. ст. 1. Закона о општем управном поступку и одредбе чл. 8. ст. 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу у погледу пословне просторија коју чине пет одељења и магацин. Ово стога што нису сазрели услови за обештећење у виду државних обвезница Републике Србије и у новцу, јер се нису стекли услови прописани одредбама чл. 4., 30. ст. 2., 31. ст. 1. и 5. и 42. ст. 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, како је то детаљно навео у образложењу оспореног решења. За своју одлуку тужени је дао довољне и на закону засноване разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Није основан навод тужбе да је ставовима 1. и 2. делимичног решења

првостепеног органа већ одлучено о тужиочевом захтеву, због чега постоји могућност да се у другом поступку истакне приговор пресуђене ствари. Ово стога што реституција по Закону о враћању имовине и обештећењу има два материјална облика: 1) враћање исте ствари која је одузета *in natura* (натурална реституција) и 2) процена вредности одузете ствари и враћање њеног новчаног еквивалента (новчана реституција), са тим да закон поставља овај редослед тако да ни реституцијски орган нити подносилац захтева немају право да сами врше избор између облика реституције, у складу са начелом приоритета враћања у натуралном облику прописаним одредбом чл. 8. ст. 1. наведеног Закона, према којем се одузета имовина враћа бившем власнику у својину и државину, а ако то према овом закону није могуће, бивши власник има право на обештећење. То даље значи да од облика реституције зависи садржина решења којим се о захтеву одлучује, и да у конкретном случају не постоји могућност истицања приговора правноснажно пресуђене ствари, будући да о праву на новчано обештећење није одлучено делимичним решењем првостепеног органа.

Суд је ценио навод тужбе да је тужилац у проведеном поступку предложио да се изведе доказ увиђајем на лицу места у присуству вештака др инж. В.В. и вештака геометра, ради реконструисања стања на терену у време национализације и у време експропријације, о ком није одлучено, али је нашао наведена повреда првила поступка није од утицаја на законитост оспореног решења. Ово стога што се, у смислу одредбе чл. 173. Закона о општем управном поступку, доказ вештачењем изводи кад је за утврђивање или оцену неке чињенице важне за решавање у управној ствари потребно стручно знање којим не располаже службено лице које води поступак, што овде није случај, јер је у предметном управном поступку одлука о признавању права донета на основу доказа писмених доказа достављених од стране тужиоца, заинтересованих лица и документације прибављене службеним путем, при чему у проведеном поступку није било спорно да су национализовани посебни делови зграде и то пословна просторија од пет одељења и магацин са припадајућим градским грађевинским земљиштем порушени, извршена је идентификација одузетих непокретности са сада постојећим непокретностима, а о вредности одузетих непокретности ће се одлучивати накнадно посебним решењем.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али је нашао да нису од утицаја на решавање ове управне ствари будући да не доводе у смињу утврђено чињенично стање и правилну примену материјалног права.

Са изложеног, како оспореним делимичним решењем није повређен закон на штету тужиоца, применом одредаба чл. 40. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр.111/09), одлучено је као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Суд је, с обзиром да је тужбу одбио, одбио и захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, па је, на основу одредаба чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

Суд је одлучио као у ставу 3. диспозитива пресуде применом одредаба чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, и сходном применом одредаба чл. 150., 153., 154. и 163. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), будући да заинтересовано лице у одговору на тужбу није определило врсту и износ трошкова за које тражи накнаду.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 03.03.2017. године, III-1 У 17233/15

Записничар
мр Весна Билбија,с.р.

Председник већа-судија
Сузана Гудураш,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МФ/АМ